

рог“ отбелязва кой му се е обадил на Цветница. „И си записва. На всяка Цветница – Багряна ще му телефонира. Или ще го посети.“²²

„Багряна обичаше своите стари приятели, уважаваше ги дълбоко и винаги се отзоваваше за помощ, когато имаха нужда. – пише Елена Огнянова. – Един от многоуважаваните нейни приятели беше Владимир Василев. ... Приятелството беше запазено напълно, нещо повече, останали самотни, и двамата, намираха възможност да се виждат по-често. Багряна го канеше на вечеря, като приготвяше много грижливо храната“²³. И разказва за една такава вечер, показателна за отношенията между двамата.

На въпроса на Иван Сарандев в литературната анкета с нея защо е напуснала списание „Септември“ и редколегията му, Багряна отговаря: „...А от редколегията излязох поради Вл. Голев. Защото, когато стана историята с книгата на Блага Димитрова и Йордан Василев, той, без да сондира мнението на всички редактори, пусна статия, в която бяха казани абсолютно неверни работи: и за самата книга, и за Владимир Василев. Аз бях възмутена и веднага казах на Голев да ми махнат името от редколегията на сп. „Септември“, защото повече не мога да бъде член на тази редколегия, пуснала подобна статия.“ По същия повод пише и писмо до председателя на СБП – Пантелей Зарев, в което обосновава категоричното си решение да бъде освободена от редакционната колегия на сп. „Септември“.²⁴ С жеста си на напускане Багряна косвено защитава и паметта на Вл. Василев – своя кръстник, приятел и съратник в живота и литературата...

В края на живота си той отново говори с възторжен тон за нея, акцентирайки на значимото място, което заема в историческия път на българската поезия, а и не само в поезията, и дава поредната си категорична и изключително точна оценка: „Тя сне фереджето, с който романтизмът бе забулил жената, и я накара да погледне света